



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. v právní věci

žalobce: **VIZOPOL s.r.o.**
sídlem Čtvrť A. Háby 915, Vizovice
zastoupen Ing. Tomášem Golářem,
TOMÁŠ GOLÁŘ, daňová kancelář s.r.o., sídlem Jiráskova 1284,
Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 32722/19/5300-21441-712599 ze dne 8.8.2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 32722/19/5300-21441-712599 ze dne 8.8.2019, kterým podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 22.3.2018, č.j. 491752/18/3301-52522-712078, č.j. 491928/18/3301-52522-712078, č.j. 491980/18/3301-52522-712078, č.j. 492016/18/3301-52522-712078 č.j. 492067/18/3301-52522-712078, č.j. 492132/18/3301-52522-712078, č.j. 492164/18/3301-52522-712078, č.j. 492429/18/3301-52522-712078, č.j. 492507/18/3301-52522-712078, č.j. 492584/18/3301-52522-712078, č.j. 492592/18/3301-52522-712078, č.j. 492622/18/3301-52522-712078, č.j. 492652/18/3301-52522-712078 a č.j. 492687/18/3301-52522-712078, kterými byla žalobci dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období září 2012 až leden 2013, březen 2013, květen 2013 až prosinec 2013 a současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené částky.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že na základě výzev správce daně na něj v řízení nepřešlo důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Dále žalobce uvádí, že žalovaný nezpochybňuje fyzickou existenci předmětného plnění, ale pouze skutečnost, zda plnění bylo uskutečněno společnostmi Tavco s.r.o. (dále jen „Tavco“) a TICONDEROGA SE „v likvidaci“ (dále jen „TICONDEROGA“). Podle žalobce žalovaný neprokázal, že k uskutečnění plnění těmito společnostmi nedošlo – k takovému závěru přitom nepostačuje tvrzení o nekontaktnosti těchto společností; s čímž ostatně žalobce také nesouhlasí. V této souvislosti žalobce uvádí, že dopravu předmětného zboží zajišťovaly společnosti Tavco a TICONDEROGA, a proto žalobce ani svědci neznali podrobnosti dopravy. Žalobce má také za to, že mu nemůže být kladeno k tíži, že se jednotlivé svědecké výpovědi v detailech rozcházejí, když výsledky byly provedeny s časovým odstupem 5 let od faktické realizace obchodů; v zásadních skutečnostech se přitom dle názoru žalobce svědecké výpovědi shodují.
3. Žalobce také brojí proti hodnocení svědeckých výpovědí žalovaným, kvůli němuž považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Závěrem žalobce několika námitkami brojí proti nezákonnému postupu žalovaného.
4. Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a uvádí, že žalobce neprokázal, že hračky a reklamní předměty byly dodány deklarovanými dodavateli Tavco a TICONDEROGA v tvrzeném rozsahu a neprokázal použití reklamních předmětů k uskutečňování jeho ekonomické činnosti. Ve vztahu k deklarovanému přijetí služeb od dodavatele Tavco žalobce mimo uskutečnění služeb tímto dodavatelem neprokázal ani faktické uskutečnění služeb v tvrzeném rozsahu. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; soud rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Nejprve bylo třeba se vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části obsahující hodnocení svědeckých výpovědí žalovaným, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení.
9. Podle § 102 odst. 4 správce daně v odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, dále uvede, které skutečnosti má za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce.
10. Zdejší soud konstatuje, že žalobce ponechal námitku nepřezkoumatelnosti toliko v obecné rovině, což významně determinuje i možnosti soudu se touto námitkou zabývat; soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005–58). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008–78).
11. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak zdejší soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 7 až 12) se podává, že žalovaný provedené důkazy, především pak svědecké výpovědi, podrobně hodnotil. Z jeho hodnocení jsou jasně patrné závěry, ke kterým žalovaný dospěl; z obsahu žalobní argumentace nadto zdejšímu soudu plyne, že žalobci jsou závěry žalovaného srozumitelné, žalobce s nimi pouze nesouhlasí, což jistě samo o sobě není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud tak neshledal tuto námitku důvodnou.
12. Spornou otázkou mezi stranami je posouzení toho, zda přijatá plnění (mix plyšových a plastových hraček a reklamní předměty) od společností Tavco a TICONDEROGA a přijatá plnění (přepravní služby a služby obchodního zastoupení) od společnosti Tavco byla skutečně žalobci poskytnuta dodavateli uvedenými na příslušných daňových dokladech, a zda v souvislosti s těmito plněními došlo k oprávněnému uplatnění nároku na

odpočet DPH podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

13. Podle § 72 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Podle § 64 odst. 1 zákona o DPH je dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit rovněž formální podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi vyplývajícími z citovaného § 73 odst. 1 zákona o DPH.
14. Při splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně zpravidla přiznán, neboť nárok na odpočet daně ve smyslu čl. 167 a násl. Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006 o společném systému daně z přidané hodnoty je nedílnou součástí systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku z tohoto principu představují právě situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet DPH podvodně nebo zneužívajícím způsobem, jak dovodil Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech Mahagében a Péter Dávid, C-80/11 a C-142/11).
15. Jde-li o přenesení důkazního břemena ze správce daně na žalobce, pak se ze správního spisu podává, že u žalobce byla zahájena daňová kontrola dne 2.9.2015 (viz protokol o zahájení daňové kontroly podle § 87 odst. 1 daňového řádu č.j. 1560288/15/3301-62561-708462) a v souvislosti s probíhající daňovou kontrolou byl žalobce výzvou č.j. 1766136/15/3301-62561-708462 ze dne 25.11.2015 a výzvou č.j. 1362698/17/3301-62561-708462 ze dne 30.5.2017 podle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu vyzván k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně.
16. Podle § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnosti podle § 82 a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.
17. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
18. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
19. Otázkou rozložení důkazního břemena mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; srov. např. rozsudky ze dne 30.1.2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 18.1.2012, č.j. 1 Afs 75/2011-62, ze dne 12.2.2015, č.j. 9 Afs 152/2013- 49, či ze dne 19.6.2019, č.j. 7 Afs 138/2018-52, založené na základním postulátu, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích dovodil povinnost daňového

subjektu prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. I když tak daňový subjekt učiní a předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. V tomto ohledu je to ovšem správce daně, koho tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně je tak povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi.

20. Z výzvy ze dne 25.11.2015 vyplývá, že správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda předmětná plnění byla skutečně přijata od deklarovaných subjektů (Tavco a TICONDEROGA) a poskytnuta deklarovaným odběratelům (společnostem EXITRADE SLOVAKIA s.r.o. a P.H.U. „PRONATUS“), a to z důvodu, že žalobcem tvrzení odběratelé ve své evidenci vedené pro účely DPH nevidují žalobcem vystavené daňové doklady a v daňových přiznáních za předmětné zdaňovací období nepřiznali žádné intrakomunitární pořízení zboží od žalobce. V souvislosti se shora uvedenými skutečnostmi pak správci daně vznikly pochybnosti o faktickém uskutečnění služeb obchodního zastoupení v zahraničí a o přepravě zboží na základě telefonických objednávek a dále ohledně faktického dodání reklamních předmětů s logem firmy od společnosti Tavco a rozsahu těchto plnění. Shora uvedené pochybnosti pak správce daně dále podrobně rozvedl ve výzvě ze dne 30.5.2017, kde na str. 7 uvedl, že mu vznikly pochybnosti o tom, zda plnění (mix plyšových a plastových hraček) popsaná v tabulce č. 1 na str. 2 této výzvy byla skutečně přijata od dodavatele Tavco. Současně správce daně podrobně popsal skutečnosti, na základě nichž tyto pochybnosti vznikly. Dále zde správce daně uvedl pochybnosti o tom, že tato plnění byla poskytnuta deklarovaným odběratelům (společnostem EXITRADE SLOVAKIA s.r.o. a P.H.U. „PRONATUS“). Ve vztahu k plněním údajně poskytnutým od TICONDEROGA vyjádřil správce daně svoje pochybnosti na str. 8 a násl. této výzvy, kde také uvedl důvody, které ho k těmto pochybnostem vedou. Pokud šlo o pochybnosti ve vztahu k plnění na základě smlouvy o obchodním zastoupení uzavřené s Tavco, tak ty byly popsány a odůvodněny na str. 11 a násl. výzvy.
21. S ohledem na obsah obou výzev dospěl zdejší soud k závěru, že existují vážné a důvodné pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti a správnosti žalobcem předložených důkazů, které správce daně žalobci sdělil a k jejichž odstranění ho také vyzval. Na žalobce tak přešlo důkazní břemeno ohledně prokázání věrohodnosti jím tvrzených skutečností; odkazy žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 74/2009-111 ze dne 1.3.2010 a rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 73/2017-39 ze dne 22.8.2019 jsou proto nepřipadné.

22. Pokud jde o samotné prokázání žalobcem tvrzených skutečností, pak dle žalobce žalovaný, resp. správce daně nezpochybňuje fyzickou existenci předmětného plnění a své pochybnosti založil toliko na nekontaktnosti dodavatelů žalobce - žalobce přitom přijatá plnění řádně prokázal předloženými daňovými doklady, skladovou evidencí, doklady o úhradě a dodacím listem u reklamních předmětů.
23. Jde-li o přijatá plnění od společností Tavco a TICONDEROGA, pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce k výzvám správce daně „nepředložil dodací listy ..., doklady o přepravě zboží ani písemné smlouvy o dodání zboží uzavřené s oběma dodavateli“. Žalobce dále „nepředložil správci daně žádné daňové doklady či jiné důkazní prostředky k tvrzeným přepravám zboží realizovaným společnostmi ANIVIA a LV port. Nadto společnost ANIVIA byla založena až ke dni 26.4.2013 a dodání reklamních předmětů bylo odvolatelem deklarováno v měsíci listopadu a prosinci 2012“, i když předtím sám v odpovědi na výzvu č.j. 1494093/17/3301-62561-708462 ze dne 30.7.2017 uvedl, že „přpravu zboží od dodavatele Tavco k odvolateli a následně od odvolatele k jeho odběratelům měly zajistit dopravní společnosti ANIVIA ... a LV port Z předložených listinných důkazů a svědeckých výpovědí (viz bod [32]) dále plyne rozpor ve směru učiněných zjištění o návaznosti naskladnění zboží od dodavatelů Tavco a TICONDEROGA na sklad odvolatele a jeho vyskladnění v důsledku dodání zboží odvolatelem jeho odběratelům, kdy odvolatel nedoložil evidenci obchodního majetku ve smyslu ust. § 100 odst. 2 ZDPH ve znění účinném do 31.12.2012 a ve smyslu ust. § 100 odst. 3 písm. b) ZDPH, ze které by byl patrný pohyb přijatých a poskytnutých plnění, tedy naskladnění a vyskladnění zboží, které měl odvolatel přijmout od dodavatelů Tavco a TICONDEROGA a následně je použít ke své ekonomické činnosti“. Ve vztahu k přijatým plněním spočívajícím v přepravě a obchodním zastoupení od společnosti Tavco žalovaný konstatoval, že žalobce „nevymezil a neprokázal, jaké konkrétní přepravy a obchodní jednání s jakými pozitivními dopady pro odvolatele byly poskytovatelem Tavco provedeny, kdy odvolatelem předložené daňové doklady přesnou specifikaci poskytnutého plnění neobsahují. Jednatel odvolatele (žalobce – pozn. soudu) J. G. uvedl: „...Tavco zajišťovala dopravu zboží např. dopravu zboží, které nakupujeme v největší míře v Polsku.“ Odvolatel (žalobce – pozn. soudu) však ani k výzvám správce daně žádné výše uvedené podklady k provedeným přepravám nepředložil. Svědek P. G. uvedl, že společnost Tavco pro odvolatele realizovala dopravu zboží. Sepisoval se soupis realizovaných přeprav, který svědek kontroloval s panem V. (viz protokol č.j. 2001873/17/3301-62561-708462). Žádný soupis faktur však nebyl odvolatelem správci daně předložen (viz protokol č.j. 2001873/17/3301-62561-708462). Svědek T. V. pouze v obecnosti uvedl, že společnost Tavco zajišťovala odvolateli dopravu (viz protokol č.j. 20019448/17/3301-62561-708462)“. Co se týče služeb obchodního zastoupení, ani v tomto případě žalobce k výzvě správce daně nepředložil žádné doklady ani zprávy z obchodních jednání předvídaných samotnou smlouvou o obchodním zastoupení ze dne 2.1.2012 (viz bod 41 a 42 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak dospěl k závěru, že „ani po provedeném dokazování v šetřené věci nebyly odstraněny pochybnosti správce daně o dodání zboží dodavateli deklarovanými na daňových dokladech“ a „ani po provedeném dokazování v šetřené věci nebyly odstraněny pochybnosti o faktickém uskutečnění přepravních služeb a služeb obchodního zastoupení poskytovatelem Tavco, jakož i uskutečnění služeb v deklarovaném rozsahu, kdy svědecké výpovědi s ohledem na svoji pouhou obecnost nemohou samy o sobě k prokázání těchto okolností vést. Odvolatel nepředložil smluvně předvídané a pro prokázání uskutečnění deklarovaných služeb, resp. pro jejich fakturaci zásadní důkazní prostředky“.
24. Uvedené skutečnosti ve svém souhrnu vedou i zdejší soud k totožnému závěru jako žalovaného – žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně faktického uskutečnění

předmětného plnění, a to i s ohledem na žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 133/2018-27 ze dne 11.4.2019, neboť se v posuzované věci nejedná o situaci, kdy by žalobce na podporu svých tvrzení doložil dostatečné důkazy.

25. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný své závěry o neodstranění pochybností o faktickém uskutečnění předmětného plnění opírá především o nekontaktnost dodavatelů – společností Tavco a TICONDEROGA – nemůže mu zdejší soud dát za pravdu. Žalovaný se toliko pokoušel u dodavatelů žalobce získat či ověřit informace, u kterých však povinnost jejich prokázání tíží žalobce; žalovaný tak své závěry o nekontaktnost dodavatelů žalobce neopírá.
26. Pokud šlo o dopravu předmětného plnění od dodavatelů k žalobci, pak zdejšímu soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalobce své tvrzení ohledně zajišťování přepravy od společností Tavco a TICONDEROGA nedoložil; žalobci přitom není vyčítáno, že si přepravu sám nezajistil (a na věc tedy nedopadají závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 252/2017-31 ze dne 31.7.2018), nýbrž to, že své tvrzení ohledně přepravy zboží neprokázal. Svědecké výpovědi P. G., R. G. a T. V. jsou v tomto ohledu totiž nejasné, příp. se rozcházejí.
27. Namítá-li žalobce, že nejasnosti či nepřesnosti svědeckých výpovědí mu s ohledem na časový odstup nemohou jít k tíži, pak tato skutečnost k tíži žalobci přičítána není. Žalobce toliko nebyl v řízení před správcem daně a žalovaným schopen svá tvrzení ohledně předmětného plnění prokázat, a to ani prostřednictvím svědeckých výpovědí. Žalovaný, resp. správce daně na straně druhé shromáždil dostatečné důkazní prostředky, které tvrzení žalobce vyvracejí (viz výše). Jde-li o obecnost svědeckých výpovědí, pak ani dodatečné otázky správce daně nemohou v případě, že si svědek na rozhodnou skutečnost nepamatuje, ničeho změnit; zdejší soud přitom neshledal, že by správce daně výslechy svědků prováděl laxním způsobem, a proto považuje za zcela nepřijatelný odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 Af 39/2017-44 ze dne 5.6.2019.
28. Zdejší soud tak ke zjištění skutkového stavu uzavírá, že žalovaný shromáždil dostatečné důkazy, které ve svém souhrnu tvrzení žalobce ohledně poskytnutého plnění vyvracejí; žalobce tak v tomto směru neunesl důkazní břemeno. Na posuzovanou věc přitom nedopadá žalobcem hojně citovaná judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 28/2013-23 ze dne 25.9.2014), dle níž z hlediska DPH postačí, jsou-li transakce mezi podnikateli reálně uskutečňovány, neboť není dána podmínka řádného plnění daňových povinností všech článků dodavatelsko-odběratelského řetězce; oba výše uvedení dodavatelé žalobce jsou totiž nekontaktní a daňové povinnosti si v zemi jejich sídla neplní a nebyla prokázána existence zdanitelného plnění v žalobcem deklarovaném rozsahu. Nelze tedy souhlasit se žalobcem ani v tom, že by žalovaný nerespektoval judikaturu Soudního dvora Evropské unie.
29. Dále žalobce brojí proti postupu žalovaného, který ho v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu neseznámil s hodnocením důkazů – emailovou komunikací mezi P. G. a R. S. – před vydáním napadeného rozhodnutí.
30. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje

odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

31. Ze správního spisu v daném případě plyne, že žalovaný seznámil žalobce v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu seznámením se zjištěnými skutečnostmi a výzvou k vyjádření se v rámci odvolacího řízení č.j. 22785/19/5300-21441-712599 ze dne 6.6.2019 bod 22. Toto tvrzení žalobce se tedy nezakládá na pravdě.
32. Žalobce dále namítá neprovedení svědeckých výpovědí svědků ze zahraničí (z Polska). Žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí zabýval v bodech 70 až 82 a navrhané svědecké výpovědi s odkazem na § 92 odst. 6 daňového řádu neprovedl.
33. Podle § 92 odst. 6 daňového řádu navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.
34. Zdejší soud dává žalobci za pravdu v tom, že v jeho návrhu na provedení důkazu výsledkem svědků jsou M. B. a D. A. dostatečně identifikováni a je zřejmé, jaké skutečnosti jejich svědeckými výpověďmi měly být prokázány (uskutečnění plnění na základě smlouvy o obchodním zastoupení se společností Tavco). Pokud žalovaný tyto svědky nevyslechl, nelze v tom spatřovat nezákonný postup, neboť správně dospěl k závěru, že žalobcem navržení svědci nemohli poskytnutí plnění v deklarovaném rozsahu prokázat. I kdyby totiž oba svědci potvrdili zahájení spolupráce se žalobcem na základě obchodního zastoupení žalobce společností Tavco, prokázal by žalobce pouze zprostředkování spolupráce mezi ním a uvedenými subjekty, tedy pouze část plnění. K řádnému prokázání poskytnutí celého tvrzeného plnění od společnosti Tavco na základě smlouvy o obchodním zastoupení by však nedošlo, neboť povinností této společnosti bylo nejen dodání kontaktu na potenciální nové obchodní partnery, ale také předložení stanovených dokumentů a informací. Poskytnutí této části plnění by žalobcem navržení svědci doložit nemohli (to mohl učinit toliko žalobce) a ani jejich výsledek by tak neměl žádný vliv na závěr o tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání rozsahu poskytnutého plnění.
35. Z obsahu žaloby plyne, že žalobce brojí právě proti neprovedení těchto svědeckých výpovědí, nicméně pro úplnost zdejší soud dodává, že u zbylých navržených svědků (Z., K., B.) žalobce nenaplnil formální požadavek na jejich dostatečnou identifikaci, neboť uvedl toliko jejich příjmení.
36. Dále žalobce namítá, že správce daně pochybil, pokud ho nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu.
37. Podle § 145 odst. 2 daňového řádu pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.
38. S ohledem na obsah správního spisu a průběh řízení před správcem daně však nelze žalobci přisvědčit ani v tomto žalobním bodu, neboť správce daně nedisponoval dostatečným množstvím podkladů pro důvodný předpoklad o doměření daně, což bylo i důvodem pro následné zahájení daňové kontroly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Afs

386/2017-56 ze dne 31.10.2018 nebo rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 6 Af 29/2015-34 ze dne 14.12.2018); odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 209/2014-23 ze dne 6.5.2015 je tedy pro rozdílnou pozici správce daně ohledně skutkového stavu věci nepřiléhavý. Ostatně ani žalobce v žalobě neuvádí, z jakých konkrétních podkladů před zahájením daňové kontroly měl správce daně důvodně předpokládat, že bude daň doměřena.

39. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu tedy zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

40. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 3. prosince 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu